

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 481/05
14.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против оптужених АА и др., због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ-а и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Сомбору и бранилаца оптужених ББ, ВВ и ГГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Сомбору К.бр.69/04 од 10.12.2004. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 375. ЗКП-а, донео је дана 14.09.2006. године

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Сомбору и бранилаца оптужених ВВ, АА и ББ, и пресуда Окружног суда у Сомбору К.бр.69/04 од 10.12.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Сомбору К.бр.69/04 од 10.12.2004. године, а оптужени ВВ оглашен је кривим под тачком 1. изреке да је извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а и кривично дело лажно представљање из члана 224. КЗ РС и под тачком 3. кривично дело принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, оптужени ГГ оглашен је кривим под тачком 1. изреке да је извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и кривично дело лажно представљање из члана 224. КЗ РС и под тачком 3. кривично дело принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, а оптужени ББ под тачком 3. да је извршио кривично дело принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, па им је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 5, 33, 38, 41, 42. и 43. ОКЗ-а претходно утврдио појединачне казне затвора и то оптуженом ВВ за кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, казну затвора у трајању од једне године, за кривично дело из

члана 224. КЗ РС казну затвора у трајању од два месеца и за кривично дело из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, казну затвора у трајању од пет месеци, оптуженом АА за извршење кривичног дела из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, казну затвора у трајању од једне године и за кривично дело из члана 224. КЗ РС казну затвора у трајању од два месеца и за кривично дело из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, казну затвора у трајању од пет месеци, а уз примену члана 48. у односу на оптужене ВВ и АА и уз примену одредбе члана 50. ОКЗ-а, оптужене је осудио и то: оптуженог ВВ, на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 31. августа 2004. године па до 10. децембра 2004. године, оптуженог АА на јединствену казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 31. августа 2004. године па до 10. децембра 2004. године и оптуженог ББ на казну затвора у трајању од 5-пет месеци, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору почев од 31. августа 2004. године па до 22. септембра 2004. године. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет оптужених из писменог отправака пресуде. Оптужени су обавезани да сваки на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Сходно одредби члана 206. став 2. ЗКП-а, оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу. Истом пресудом у ставу 2. изреке сагласно члану 355. тачка 3. ЗКП-а оптужени ВВ и ГГ ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗ РС у вези члана 19. и 22. ОКЗ-а у покушају као саизвршиоци и кривично дело лажно представљање из члана 224. КЗ РС. Оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева у смислу одредбе члана 206. став 3. ЗКП упућена на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Сомбору, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд у ослобађајућем делу укине побијану пресуду, а у осуђујућем делу преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, те оптужене ВВ, АА и ББ осуди на казне затвора у дужем временском трајању,

- бранилац оптуженог ББ - адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду, тако што ће одбити оптужбу према оптуженом да је извршио кривично дело из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је тражио да са оптуженим буде обавештен о седници већа и

- бранилац оптужених ВВ и АА, адвокат АГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене одредаба материјалног права, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду у осуђујућем делу и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Бранилац је тражио да са оптуженима буде обавештен о седници већа.

- Бранилац оптуженог ББ, адвокат АБ, је поднео одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у Сомбору, са предлогом да Врховни суд исту одбије као неосновану.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.613/05 од 28.03.2005. године предложио да Врховни суд као основу уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Сомбору и да укине првостепену пресуду у ослобађајућем делу и предмет врати истом суду на поновно суђење и то у односу на оптужене ВВ и АА, а да у осуђујућем делу првостепену пресуду преиначи изрицањем казне затвора у дужем временском трајању према свој тројници оптужених, а да одбије жалбе бранилаца оптужених.

Врховни суд је одржао седницу већа у присуству оптужених ВВ, АА и ББ и њихових бранилаца адвоката АГ и АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, па пошто је у свему поступљено у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП-а и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптужених, а на које повреде Врховни суд, као другостепени, поводом жалби у смислу члана 380. ЗКП-а пази по службеној дужности.

По налажењу Врховног суда неосновано се жалбама бранилаца оптужених побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, истицањем да је изрека пресуде противречна разлозима, као и да је у истој садржана битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 352. став 2. ЗКП-а, јер је првостепени суд био дужан да савесно оцени сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима. Ово стога што је по налажењу Врховног суда изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, садржи јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како су оптужени извршили предметна кривична дела и које су све радње предузете ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице извршења кривичног дела и како је првостепени суд оценио изведене доказе, па се неосновано у жалбама истиче супротно.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца оптуженог ББ се оспорава оцена доказа изведених од стране првостепеног суда и истиче се да је првостепени суд погрешно утврдио да је оптужени употребом силе преко оптужених ВВ и ГГ наплаћивао дуг из пословног односа са оштећеним, а оспоравају се и искази сведока ДД, ЋЋ и ЕЕ.

Побијајући првостепену пресуду по истом законском основу у жалби браниоца оптужених ВВ и АА, се такође оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда и истиче да се не може прихватити исказ ЖЖ који према жалбеним наводима неосновано терети оптужене, а оспорава се и процес препознавања и вредност и тежина претње коју је оптужени наводно упутио, указујући на здравствено стање оптуженог ББ који није био подобан за претњу.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује као неосноване, а обзиром да је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде и изнетих одбрана оптужених, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, те дошао до несумњивог закључка да су оптужени у време, на месту и на начин ближе описаним у изреци побијане пресуде, извршили кривична дела која су им стављена на терет.

Наиме, да су оптужени ВВ и АА дана 17. маја 2004. године, око 21,30 часова били у 33, у улици 29. Новембра у кући број __, у којој је становао оштећени ЖЖ, да су истога напали претходно се лажно представивши и одузели новац, првостепени суд је по оцени овога суда на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа оштећеног ЖЖ, саслушаног у својству сведока, а који је препознао међу нападачима оптуженог ВВ како у полицији, тако и на главном претресу, као и оптуженог АА, наводећи да су обојица нападача на главама имали капе, а да је један имао стару полицијску шапку која је имала шилд напред, и други такође, и да су им униформе биле старе и да је на истима била ознака „милиција“, као и на основу потврде о привремено одузетим предметима од оца оптуженог ВВ – ВВ1, из које произилази да су од оца овог оптуженог одузета два комада панталона, један прслук, једна кошуља, две јакне и један комплет старе полицијске униформе, шапка, панталоне, сако, ветровка и кошуља, полицијски опасач црне боје и два формацијска стара опасача, а коју униформу је управо на главном претресу препознао оштећени као стару полицијску униформу у коју су била обучена лица која су упала код њега у кућу. Пошто је о томе првостепени суд, а насупрот изнетим жалбеним наводима, дао јасне и уверљиве разлоге зашто прихватио исказ оштећеног ЖЖ, који је до детаља описао начин упада оптужених у кућу, које је препознао, а након што је на главном претресу показана униформа која је одузета од оца оптуженог ВВ, сведок је препознао и униформу, као и капу-шапке, који су имали нападачи на својим главама, правилно налазећи да нема ниједне околности које би довеле у сумњу исказ овог сведока, па га је правилно у целости прихватио. Самим тим, правилно закључује првостепени суд да су одбране оптужених да нису извршили предметно кривично дело на штету оштећеног ЖЖ, дате у циљу избегавања кривичне одговорности и у потпуности су супротни са исказом сведока оштећеног. При томе је првостепени суд на страни 20. образложења пресуде дао јасне и уверљиве разлоге у погледу оцене исказа сведока ВВ1 – оца оптуженог ВВ и то да је исказ овог сведока прихватио у делу да је одузета униформа униформа његовог сина ВВ коју је он носио у резервном саставу милиције и коју није вратио већ ју је носио када је радио по кући, а правилно не прихвативши исказ овог сведока у делу да његов син није извршио кривично дело које му се ставља на терет, обзиром да се ради само о констатацији сведока који нема непосредна сазнања везана за начин извршења кривичног дела од стране оптужених, те да је у том делу срачунат на умањење кривичне одговорности оптуженог.

По налажењу Врховног суда првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио и чињенично стање у погледу кривичног дела принуде за које су оптужени ВВ, АА и ББ побијаном пресудом такође оглашени кривим. Наиме, да су оптужени критичном приликом према оштећеном ИИ применили силу и озбиљну претњу наношењем тешких телесних повреда, првостепени суд је утврдио пре свега на основу исказа оштећеног ИИ, те исказа сведока ДД, ЋЋ и ЕЕ, који су чули да оптужени ВВ и АА прете ИИ. При томе је првостепени суд за свој закључак да су оптужени применом силе и озбиљне претње, која је била усмерана на ИИ и натерала истог на одређено понашање и то да сва дуговања која постоје у продавници измири према оптуженом ББ, дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу побијане пресуде, те се следствено томе неосновано у жалбама истиче да нема доказа да су оптужени извршили предметно кривично дело, те да би за тачку 3. оптужнице евентуално могло да се ради о изнуди. Ово стога што је на несумњив начин утврђено да су оптужени наведено кривично дело према ИИ извршили уз употребу силе и претњом наношења тешких телесних повреда, стављајући му у изглед да ће бити поломљених руку и ногу и да ће му запленили имовину, а претња коју су упутили била је реална, могућа и непосредна.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање у побијаној пресуди потпуно и правилно утврђено, па се не доводи у сумњу супротним жалбеним наводима бранилаца оптужених.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у кривичноправним радњама оптуженог ВВ под тачком 1. изреке стекла сва законска обележја кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, и кривично дело лажно представљање из члана 224. КЗ РС, а под тачком 3. кривично дело принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, оптуженог ГГ под тачком 1. изреке кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и кривично дело лажног представљања из члана 224. КЗ РС и под тачком 3. кривично дело принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а, а оптуженог ББ под тачком 3. кривичног дела принуде из члана 62. став 2. у вези става 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ-а.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да су жалбе бранилаца оптужених, као и жалба јавног тужиоца неосноване.

Наиме, јединствена казна затвора које су изречене оптуженима због извршења предметних кривичних дела, а које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде и по налажењу Врховног суда у складу су са тежином учињених дела, степену друштвене опасности дела и кривичне одговорности оптужених као учинилаца, као и са осталим релевантним околностима – олакшавајућим, које су све правилно утврђене и наведене у образложењу побијане пресуде и које и по налажењу овог суда, а у одсуству отежавајућих околности, имају карактер особито олакшавајућих околности и оправдавају примену института ублажавања казни. Самим тим, Врховни суд налази да се неосновано у изјављеним жалбама истиче супротно, а обзиром да је првостепени суд правилно ценио олакшавајуће околности на страни оптужених и истима дао адекватан значај, па је неприхватљив предлог из жалбе јавног тужиоца за строжијим и из жалби бранилаца оптужених за блажим кажњавањем, а тим пре што се у овим жалбама не наводи ниједна околност коју првостепени суд није ценио приликом одмеравања казни оптуженима, а које би биле од значаја за исте.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом јавног тужиоца побија првостепена пресуда у ставу II изреке, а којом су оптужени ВВ и ГГ, на основу одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП-а, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 3. КЗ РС у вези члана 19. и 22. ОКЗ-а, у покушају, као саизвршиоци и кривично дело лажно представљање из члана 224. КЗ РС у односу на оштећену ЈЈ. Наиме, и по оцени овога суда правилан је закључак првостепеног суда да имајући у виду одбрану оптужених ВВ и ГГ који у потпуности негирају извршење наведених кривичних дела, као и исказе саслушаних сведока, нема доказа да су оптужени учинили наведена кривична дела, и то имајући у виду пре свега исказ оштећене ЈЈ која на главном претресу није препознала оптужене. Наиме, и поред тога што је оштећена препознала у СУП-у и у затвору оптуженог ГГ, а на главном претресу није препознала оптужене, првостепени суд је у овом делу правилно прихватио одбрану оптуженог ГГ да је приликом препознавања у СУП-у био показан сведоку пре него што је извршено препознавање, а поред тога ради се о сведоку који је 1929. годиште, да је код истражног судије навела да није сигурна да би могла да препозна двојицу лица која су се представили као полицајци, јер је било мрачно и има велику диоптрију плус 20, при чему ни из исказа њеног сина КК, такође није могло да се утврди да су оптужени знали да он продаје кућу у Хрватској. Стога је првостепени суд правилном применом законске одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП-а, оптужене ослободио од оптужбе да су извршили наведена кривична дела. Самим тим, супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се оспорава законитост и правилност побијане пресуде у овом делу оцењују се као неосновани, имајући у виду разлоге првостепеног суда у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, не могу се прихватити наводи из жалбе јавног тужиоца да првостепени суд није ценио доказе на правилан и аргументован начин и да се измењено понашање оштећене у овом претресу може појаснити уплашеношћу оштећене, као и чињеници да је дело остало у покушају, обзиром да је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге у побијаној пресуди, а чињеница да је у питању исти начин извршења кривичног дела коришћењем полицијских униформи, како се истиче у жалби, без осталих доказа сама за себе, не указују да су оптужени извршили кривично дело, па је жалба одбијена као неоснована.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Александра Симић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић
љи